

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικρούλα κόρη τοῦ φαρᾶ Νικόλα Ντερρύ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ βραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλωνόταν μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπιτί της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε θυεῖ στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουν ἔρημα στὸν κόσμον. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο. Ἐκεῖ ὅμως ἔχουν ν' ἀντιπαλαίσουν μ' ἕνα σωρὸ δυσκολίες. Τοὺς ἔλειπαν τὰ πάντα, ἀκόμα καὶ σπέρτα γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιά. Γι' αὐτὸ ἡ Μηλιά ἀποφασίζει μιά νύχτα νὰ ξαναγυρίσῃ μὲ τὸν ἀδελφὸ της στὸ σπιτί της καὶ νὰ πάρουν ὅ,τι τοὺς χρειάζεται. Μά, καθὼς θγαίνουν ἀπὸ τὸ θράχο, συναντοῦν δυσκολίες στὴν ἐξοδῶ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν ὁ Γιαννάκης πού δὲν μποροῦσε ν' ἀναπνεύσῃ. «Χαθήκαμε! σκέφθηκε ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα. Καὶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι πού τῆς εἶνε ἡ ἀπελπισία της, προχωρήσῃ ἀκόμα μπροστὰ κι' ἔσπρωξε τὴν ἄμμο μὲ τὸ κεφάλι της καὶ μὲ τὰ χέρια της. Ἄλλοιμονο!... Ὅλο της τὸ κεφάλι τώρα χώθηκε, θάφτηκε μέσα στὴν ἄμμο... Κι' ἐνοιωσε ὅτι ἡ στιγμὴς της ἦσαν λίγες, ὅτι θὰ πέθαινε... Ἐξαφνα ὅμως τότε αἰσθάνθηκε τὰ χέρια της νὰ δροσιζονται. Ἦταν ὁ καθαρὸς ἀέρας, ἡ ζωὴ... Αὐτὸ ἔδωσε θάρρος στὴ Μηλιά καὶ μὲ μιά τελευταία προσπάθεια ἡ γενναία κοπέλλα κατάρθωσε νὰ θγῆ ἔξω, σπρώχνοντας τὴν ἄμμο μὲ τὰ χέρια της, μὲ τὸ κεφάλι της, μὲ ὀλόκληρο τὸ σῶμα της... Ἀλλὰ ὁ τρόμος της καὶ ἡ ἀγωνία της ἦσαν ἀπερίγραπτα, ὅταν εἶδε πὼς ὁ ἀδελφὸς της δὲν τὴν εἶχε ἀκολουθήσει... — Θὰ ἔσκυσε!.. ψιθύρισε μ' ἀπόγνωσι. Γιαννάκη! Γιαννάκη! Μά δὲν ἔλαβε καμμιά ἀπάντησι. Ἐξαλλῆ ἡ Μηλιά, ὠρμησε καὶ χώθηκε πάλι στὴν τρύπα, ὅπου θρῆκε τὸν ἀδελφὸ της ἀναισθητο. Χωρὶς νὰ χάνῃ στιγμὴ, τὸν ἔπιασε καὶ τὸν τράθηξε ἔξω. Εὐτυχῶς ὁ καθαρὸς ἀέρας πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ πέλαγος τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ ἀμέσως. — Ποῦ εἶσαι Μηλιά; ρώτησε ἀνοίγοντας τὰ μάτια του. — Ἐδῶ, ἀγάπη μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ ἀδελφή του, ἀγκαλιάζοντάς τον καὶ φιλώντας τον. — Ἀ! πόσο φοβήθηκα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι! ψιθύρισε ὁ μικρός. Δὲν θέλω νὰ ξαναβγοῦμε ἀπὸ τὸ παλάτι μας... — Ἐλα, πᾶμε τώρα στὸ σπιτί μας. Τὸν ἔπηρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν... Τοὺς ζωογονοῦσε ὁ θαλασσινὸς ἀέρας καὶ ἡ ἐλευθερία, τὴν ὁποία εἶχαν στερηθῆ τὸσες ἡμέρες. Ὁσὸσο, ὅσο πλησίαζαν στὸ σπιτί τους, ἡ Μηλιά ἐβράδυνε τὸ θῆμα της καὶ κάθε τόσο στεκόταν καὶ τέντωνε τ' αὐτιά της μήπως ἀκούσῃ κανένα ὑποπτο θόρυβο ἢ ὀμιλίες. Ἀλλὰ μόνο ἡ θουὴ τῶν κυμάτων ἐτάραζε τὴ γαλήνη τῆς νύχτας. — Τὸ σπιτί μας! Νὰ τὸ σπιτί μας, Μηλιά! φώναξε ἔξαφνα ὁ Γιαννάκης χαρούμενος. — Σούτ!... Σούτ!... Σιωπή! ἔκανε ἡ Μηλιά. Καὶ τρομαγμένη τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι της. Ἐπειτὰ στάθηκε γιὰ ν' ἀφογκραστῆ... Τίποτε! Ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ της δὲν θρῆκε καμμιά ἀπήχησι... Καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια ἐξακολούθησαν νὰ προχωροῦν... Ὅταν τέλος ἔφθασαν μπρὸς στὸ σπιτί τους, ἡ Μηλιά δυκίμασε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Μά τὴ θρῆκε κλειστή. — Ἀπὸ ποῦ θὰ μποῦμε; τὴ ρώτησε ὁ Γιαννάκης. — Ἀπὸ τὸν κῆπο... Θὰ σκαρφαλῶσω ἀπὸ τὸ φράχτη, θὰ περάσω μέσα ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα τῆς ἀποθήκης καὶ θὰρθῶ νὰ σοῦ ἀνοίξω... Στὸ σπιτί του ὁ μικρός

Γιαννάκης δὲν φοβότανε πειά. Ἐμεινε ἔξω μόνος, ἡ Μηλιά μῆκε σκαρφαλώνοντας ἀπὸ τὸν φράχτη τοῦ κῆπου καὶ σὲ λίγο πῆγε καὶ τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα...

Ὡ! πὼς ἔπαλλε ἡ καρδιά τους!... Μὲ πόση συγκίνησι ξανάβλεπαν τώρα τὸ σπιτάκι τους!... Ὅλα ἦσαν ἀκόμα ἐκεῖ ὅπως τὰ εἶχαν ἀφήσει... Ἀφοῦ ἔλειπαν τὰ παιδιά, δὲν εἶχαν τολμήσει νὰ πουλήσουν τὰ πράγματά τους πρὶν μάθουν τί ἀπόγιναν.

Πρῶτα-πρῶτα, ἡ Μηλιά ἔψαξε καὶ θρῆκε σπέρτα, καθὼς καὶ τὴν ἴσκα καὶ τὴν ἄετρα, μὲ τὴν ὁποία ὁ πατέρας της ἀνάβε τὴν πίπα του στὴ θάρκα. Ἐτριψε κατόπιν ἕνα σπέρτο κι' ἀνάψε ἕνα κερί. Ἦταν ἀνάγκη νὰ θλέπη γιὰ νὰ θρῆ τὰ πράγματα πού χρειαζότανε.

Ἡ Μηλιά ἀνοίξε ἕνα ντουλάπι, ὅπου ἡ μητέρα της φύλαγε τὰ φορέματα καὶ τ' ἀσπρόρουχα. Τώρα δὲν ὑπῆρχαν καὶ πολλὰ πράγματα ἐκεῖ μέσα. Ἐν τούτοις θρῆκε μερικὰ σεντόνια καὶ δυὸ κουβέρτες. Ὡ! τί καλὰ πού θὰ ἦταν ἂν μποροῦσαν νὰ τὰ πάρουν ὅλα μαζὺ τους γιὰ νὰ μὴ κοιμούνται πειά ἐπάνω στὰ φύκια!... Ἀλλὰ ἦταν πολὺ βαρεία... Ὁσὸσο ἡ Μηλιά ἔβαλε μιά κουβέρτα στὴ μπάντα...

— Θὰ τὴν κάνω σὰν σακκί, εἶπε, καὶ θὰ θάλω μέσα ὅ,τι θὰ πάρουμε μαζὺ μας.

— Ἐξαφνα τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκουσε τὶς φωνὲς μερικῶν μεθυσμένων πού τραγουδοῦσαν στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ. Ἀμέσως φρόντισε νὰ σθῆ τὸ φῶς.

— Γιαννάκη, εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία στὸν ἀδελφὸ της, ἂν μᾶς θροῦν ἐδῶ χαθήκαμε... Ἐλα γρήγορα νὰ κρυφτοῦμε.

— Ποῦ; ρώτησε ὁ μικρός. Στὴν ἀποθήκη;...

— Ὁχι, ἔξω τὸ φεγγάρι φωτίζει τὰ πάντα καὶ θὰ μᾶς ἰδοῦν καθὼς θὰ κατεβαίνουμε τὴ σκάλα. Καλύτερα νὰ κρυφτοῦμε ἐδῶ, στὴν πλαϊνὴ κάμαρη...

Καὶ ἡ Μηλιά παρέσυρε τὸν ἀδελφὸ της στὸ διπλανὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο κοιμόντουσαν ἄλλοτε οἱ γονεῖς της. Μόλις μῆκε ἐκεῖ μέσα φοβήθηκε μὲ τὴ σκέψι ὅτι πρὸ ὀλίγων ἀκόμα ἡμερῶν εἶχε δεῖ ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι τὴ μητέρα της χλωμὴ μὲ τὰ μάτια της κλειστά. Ἀλλὰ τί νὰ ἔκανε; Ἄλλο μέρος γιὰ νὰ κρυφτοῦν δὲν ὑπῆρχε...

Τώρα ἡ φωνὴ ἀκούγοντουσαν πιὸ κοντά... Οἱ μεθυσμένοι πλησίαζαν ὀλοένα πρὸς τὸ σπιτί...

Κι' ὁ Γιαννάκης εἶχε ἀφήσει τὴν ἐξώπορτα ἀνοιχτή... Ἄλλοιμονο!... Ἄν οἱ μεθυσμένοι ἔμπαιναν μέσα;

— Ἐλα, Γιαννάκη! φώναξε ἡ Μηλιά. Ἄς χωθοῦμε γρήγορα στὸ κρεβάτι.

Τὸ κρεβάτι εἶχε μεγάλες κουρτίνες. Τὰ παιδιά τρύπωσαν μέσα καὶ τὶς ἔκλεισαν καλά. Ἐτσι ἦσαν κρυμμένα καλά...

Ἡ Μηλιά δὲν γελάστηκε... Οἱ μεθυσμένοι σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτί...

— Μπα; εἶπαν. Ἡ πόρτα εἶν' ἀνοιχτή... Τί νὰ τρέχῃ τάχα ἀπάνω;

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τότε, ὁ λιγώτερο μεθυσμένος, θέλησε νὰ τραθήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς συντρόφους του.

— Εἶνε τὸ σπιτί τοῦ Ντερρύ, τοὺς εἶπε. Ὁ κακομοῖρης πνίγηκε καὶ ἡ γυναῖκα του πέθανε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες... Ἐλα, πᾶμε ἀπὸ δῶ...

— Περιεργο πρᾶγμα! εἶπε τότε κι' ἕνας ἄλλος. Θὰ μοῦ πῆτε πὼς λέω παραμῦθια, ἀλλά μπορῶ νὰ σᾶς ὀρκιστῶ πὼς εἶδα ἀπὸ μακρὰ ἕνα φῶς στὸ παράθυρο πού ἔσθυσε...

— Ἦπιες πάρα πολὺ κρασί!... τοῦ ἀπάντησαν οἱ σύντροφοί του. Καὶ θλέπεις φαντάσματα...

Ἀλλὰ ὁ μεθυσμένος ἐπέμεινε νὰ μῆ μέσα. Μῆκε πρῶτος κ' οἱ σύντροφοί του τὸν ἀκολούθησαν...

— Μπα! φώναξε μόλις θρέθηκε στὸ πρῶτο δωμάτιο. Ἐδῶ μέσα φαίνεται πὼς ἔτρωγαν. Νὰ μιά μποτιλλία μὲ κρα-

σι στο τραπέζι... Θα την τελειώσω!

— 'Αμ' τότε θα δής και άλλα φώτα!... του είπε κοροϊδευτικά κάποιος άλλος.

— 'Εγώ δέν τ' ακούω αυτά!... είπε ο μεθυσμένος. Θα πιω!... 'Αλλά καθώς άπλωνε το χέρι του, πρόλαβε ο άλλος, άρπαξε τη μπουτίλλια και την πέταξε κάτω... 'Η μπουτίλλια έσπασε και το κρασί χύθηκε...

— 'Εννοια σου και θα μου το πληρώσης αυτό! φώναξε ο μεθυσμένος.

Και ώρμησε κατά του συντρόφου του.

Μπήκαν όμως στη μέση οί άλλοι, τους χώρισαν, τους τράθηξαν έξω κι' εξακολούθησαν το δρόμο τους.

— 'Εφυγαν; ψιθύρισε ο Γιαννάκης στο αυτί της αδελφής του, ή όποια άκουσε τα δόντια του να χτυπάνε από τρόμο...

— Ναι... ή φωνές τους ακούγονται πάλι μακριά...

— 'Ελα, Μηλιά, άς φύγουμε τώρα! Ξαναείπε ο μικρός. Περισσότερο φοβάμαι εδώ παρά στο Βράχο μας...

— Καλά! Καλά! Θα φύγουμε!...

'Η Μηλιά συλλογίστηκε ότι δέν είχε πολλή ώρα στην διάθεσή της, γιατί θα τους απέκλειε ή παλίρροια. Βγήκε λοιπόν μαζί με τον άδελφό της από το κρεβάτι κι' άναψε ένα κερι από ρετίνι γ.α να εξακολουθήσει τις έρευνές της. Πριν όμως βγεί από το δωμάτιο γονάτισε μαζί με το Γιαννάκη μπροστά στο κρεβάτι και προσευχήθηκαν για τις ψυχές των γονέων τους.

Αυτό έδωσε θάρρος στην καλήν κοπέλλα και σηκώθηκε με περισσότερη δύναμη. Ξαναγύρισε τότε στην άλλη κάμαρη και έψαξε παντού.

— Νά, Γιαννάκη, είπε στον άδελφό της. Πάρε αυτήν την κατσαρόλα κι' αυτά τα δυο κουτάλια κι' αυτά τα κεριά!... 'Α, να κι' ο μεγάλος σουγιάς του πατέρα με το πριονάκι... Πάρ' τα όλα και θάλ' τα μέσα στην κουβέρτα...

'Η Μηλιά άνοιξε κατόπιν ένα άλλο ντουλάπι...

Τί χαρά! ύπήρχαν ακόμα εκεί μέσα ένα μεγάλο καρβέλι ψωμί, ένας σωρό πατάτες και μερικά καρότα.

— Για τη σούπα αυτά είνε περίφημα! είπε ή Μηλιά..

Και πήρε όσα μπορούσε γιατί δέν ήταν δυνατόν να τα πάρη όλα..

Κατόπιν έβαλαν όλα τα πράγματα μέσα στην κουβέρτα κι' έκαναν ένα δέμα αρκετά βαρύ. Τα σπέρτα, το τσακμάκι και τα κεριά τάχωσε ή Μηλιά στην τσέπη της, φόρεσε και την κατσαρόλα στο κεφάλι — ω! τί γέλια που έκαναν τα δυο παιδάκια μ' αυτήν την παράδοξη περικεφαλαία! — και ξεκίνησαν λαθαινοντας ένα σωρό προφυλάξεις.

Στο δρόμο κρατούσαν μαζί κ' οί δυο το δέμα. Σε λίγο όμως ο Γιαννάκης κουράστηκε και ή Μηλιά αναγκάστηκε να το φορτωθή μόνη της. 'Ηταν όμως πολύ βαρύ για τους παιδάστικους ώμους της. 'Ωστόσο ή γενναία κόρη έκανε ύπομονή κι' έβαλε όλες της τις δυνάμεις για να μπορέση να το κρατήση ως το τέλος.

Κάθε τόσο στεκόταν για να ξεκουραστή και έπειτα πάλι προχωρούσε με κόπο και με προσοχή...

'Ετσι κατάρθωσαν να φτάσουν ως την είσοδο του ύπογειου διαδρόμου απ' όπου έμπαιναν στο βράχο τους.

'Αλλά εκεί παρουσιάστηκε μια άλλη δυσκολία: Πώς θα περνούσαν από την τρύπα το μεγάλο εκείνο δέμα ;

— 'Ακουσε, Γιαννάκη, είπε τότε ή Μηλιά με σοβαρό ύφος στον άδελφό της. 'Απόψε πρέπει να δείξης πώς εισαι άντρας. Πέρασε πρώτος μέσα στον βράχο... Δέν είνε καθόλου δύσκολο, όπως όταν βγήκαμε... 'Η άμμος δέν θα σου φράξη το δρόμο και, μόλις φτάσης στην άλλη άκρη, θα δής άμέσως φως... 'Ελα, Γιαννάκη μου, κάμε το αυτό για την αγάπη μου... 'Εγώ ύστερα θα σου πετάω από δω τις πατάτες, σαν να παίζουμε τόπι, και θα κατρακυλούν προς έσένα, γιατί το ύπόγειο είνε κατηφορικό... 'Ελα, αγάπη μου!..

— 'Οχι! 'Οχι!... Ποτέ δέν θα μπω μοναχός σ' αυτήν την τρύπα...

— Τότε καλά!... 'Ας στα-

θούμε εδώ ως ότου να μάς κλείση ή θάλασσα και να μάς πάνουν οί μεθυσμένοι!...

— 'Α! 'Οχι!... Δέν θέλω...

— Τότε λοιπόν πέρασε πρώτος!... 'Ελα, μικρούλη μου, για την αγάπη μου.

Και ή Μηλιά φίλησε τον άδελφό της.

— Καλά... Πηγαίνω... είπε τότε ο Γιαννάκης. Μά σε παρακαλώ μη μ' αφήσης πολλή ώρα μονάχο...

— Μη φοβάσαι!... Θα δής τί γέλια που θα κάνης, καθώς θα σου πετάω τις πατάτες... Να πάρε άν θέλης και σπέρτα κι' ένα κερι ν' ανάψης φως, άν τύχη και κρυφτή το φεγγάρι...

Τέλος ο Γιαννάκης άποφάσισε να περάση πρώτος στον βράχο.

— Καλά, είπε στη Μηλιά, αφού το θέλεις, θα μπω μόνος μου στην τρύπα. 'Αλλά θέλω να μου μιλάς ολοένα.

Και, αφού τρύπωσε στον ύπόγειο διάδρομο, άρχισε να προχωρή. 'Απ' έξω, ή Μηλιά του έδινε κουράγιο και του μιλούσε ολοένα πιο δυνατά.

Σε μια στιγμή ώστόσο ο Γιαννάκης φοβήθηκε μέσα στο σκοτάδι της τρύπας και δέν θέλησε να προχωρήση περισσότερο. Τότε ή Μηλιά άρχισε να του τραγουδάη κάποιο θαλασσινό τραγουδάκι που το έλεγαν τα δυο άδέλφια τον καιρό που ήσαν εύτυχισμένα:

'Ηταν ένα καραβάκι
κ' είχε κάτασπρο πανάκι...
Καραβάκι, καραβάκι,
πάρε τ' όμορφο ναυτάκι !

— Μηλιά! Μηλιά! 'Εφθασα! της άποκρίθηκε σχεδόν άμέσως ο Γιαννάκης που το τραγουδι της του δυνάμωσε το θάρρος. 'Ελα, πέταξέ μου τώρα τις πατάτες...

Τότε ή Μηλιά άρχισε να ρίχνη στην τρύπα τις πατάτες, ή όποιες, γρήγορα-γρήγορα κατρακυλούσαν ως την άλλη άκρη της.

— Νά τες! Νά τες! 'Εφθασαν! φώναζε κάθε τόσο με γέλια ο Γιαννάκης.

Και αφού του έστειλε με τον ίδιο τρόπο, όλα τα πράγματα που είχαν πάρει από το σπίτι τους, ή Μηλιά τυλίχτηκε με την κουβέρτα, φόρεσε και την κατσαρόλα στο κεφάλι της και διέσχισε κι' αυτή τον ύπόγειο διάδρομο. Προηγουμένως φρόντισε να στουπώσει την τρύπα της εισόδου με άμμο, αφήνοντας στη θάλασσα την φροντίδα να την ίσοπεδώση.

'Ετσι τα δυο άδέλφια βρέθηκαν πάλι μέσα στον βράχο τους. Χωρίς να χάνουν καιρό, άρχισαν να άνεβάζουν στη σπηλιά τους τα πράγματα που με τόσους κόπους και κινδύνους άπόχτησαν. Με τον πρώτο όμως δρόμο, ο Γιαννάκης που ήταν κατάκοπος από την άϋπνια, κουράστηκε και ξαπλώθηκε στα φύκια που τους χρησίμευαν για κρεβάτι.

'Ω! πόσο θα ήθελε να κάνει το ίδιο και ή φτωχή Μηλιά!

'Αλλά ή ώρα της παλίρροιας ζύγωνε και, παρ' όλη την κούρασή της, δέν μπορούσε να αφήση τα πράγματα κάτω, όπου θα τα σκέπαζε το νερό. Συγκέντρωσε λοιπόν όλες τις δυνάμεις και με πέντε άνεβοκατεβάσματα, όλα βρέθηκαν ασφαλισμένα μέσα στο σπηλάιο. 'Εντωμεταξύ ο Γιαννάκης είχε άποκοιμηθή. 'Η Μηλιά τον σκέπασε με τη ζεστή κουβέρτα που είχαν πάρει από το σπίτι τους, ευχαρίστησε τον Θεό γιατί τους βοήθησε στην νυχτερινή αυτή έκδρομή της, και, αφού ξαπλώθηκε πλάι στον άδελφό της, δέν άργησε να βυθιστή κι' εκείνη σ' έναν ύπνο βαθύ και γαλήνιο.

'Ο ήλιος είχε άνατείλει πριν από αρκετή ώρα, όταν ξύπνησαν τα δυο παιδιά. Για πρώτη φορά ένιωσαν εκείνη την ήμερα άληθινή εύτυχία που βρισκόντουσαν στο καταφύγιό τους, ήσυχα κι' ασφαλισμένα από κάθε κακή συνάντησι.

— 'Εδώ είνε το σπίτι μας! είπε με χαρά ο Γιαννάκης. 'Α! τώρα αγαπάω τη σπηλιά μας... Δέν θα φύγουμε από δω, παρά μόνο, όταν θα μεγαλώσω και θα πάω ναύτης... 'Αλήθεια, Μηλιά μου ;

(*Ακολουθεί)

'Η Μηλιά άναψε ένα κερι